

SZCZEGÓŁOWA SPECYFIKACJA
WYKONANIA I ODBIORU ROBÓT
SST – 14 TARASY,

1.0. WSTĘP

1.1. Przedmiot SST

Przedmiotem niniejszej Szczegółowej Specyfikacji Technicznej (SST) są wymagania dot. wykonania i odbioru robót dot. tarasów drewnianych w systemie klasy A.1., tj. tarasów niegnijących i tzw. „bezwkrętowych”.

1.2. Zakres stosowania SST.

Szczegółowa Specyfikacja Techniczna jest dokumentem będącym podstawą do udzielenie zamówienia i zawarcia umowy na wykonanie tarasów drewnianych klasy A.1.

1.3. Określenia podstawowe.

Określenia i nazewnictwo użyte w niniejszej SST są zgodne z obowiązującymi podanymi

w normach PN i przepisach Prawa Budowlanego.

1.4. Zakres robót objętych SST.

W niniejszej SST określono zakres robót dot. montażu, konserwacji i eksploatacji tarasów drewnianych klasy A.1.

1.5. Wymagania ogólne dotyczące robót.

Wykonawca robót jest odpowiedzialny za jakość wykonania robót, ich zgodności z dokumentacją projektową i SS

2.0. SPRZĘT

Roboty związane z wykonaniem tarasów drewnianych są wykonywane ręcznie z wykorzystaniem elektronarzędzi. Używany sprzęt powinien mieć wymagane dokumenty, dopuszczające go do stosowania, potwierdzone przez dozór techniczny. Stosowany sprzęt powinien być utrzymywany w ciągłej sprawności technicznej, winien być należycie konserwowany, a okresowe przeglądy wykonywane systematycznie i zgodnie z przepisami, winny być potwierdzone odpowiednimi dokumentami. Sprzęt powinien być zawsze zabezpieczony przed użyciem go przez osoby niepowołane lub nieprzygotowane do jego użycia.

3.0. TRANSPORT

3.1. Transport materiałów

Transport materiałów powinien odbywać się w sposób zabezpieczający je przed przesuwaniem podczas jazdy, uszkodzeniem, wypadnięciem i zniszczeniem.

Transport materiałów może odbywać się dowolnymi środkami transportowymi dopuszczonymi do ruchu po drogach publicznych i spełniającymi wymagania dotyczące przepisów ruchu drogowego.

3.2. Pakowanie i magazynowanie materiałów.

Materiały powinny być pakowane w sposób zabezpieczający je przed uszkodzeniem i zniszczeniem. Instrukcja winna być dostarczona odbiorcom w języku polskim. Na opakowaniu powinna znajdować się etykieta zawierająca :

- nazwę i adres producenta,
- nazwę wyrobu,
- wymiary, liczbę sztuk w pakiecie lub opakowaniu,
- znak budowlany.

1.2. Zakres stosowania SST.

Szczegółowa Specyfikacja Techniczna jest dokumentem będącym podstawą do udzielenie zamówienia i zawarcia umowy na wykonanie tarasów drewnianych klasy A.1.

1.3. Określenia podstawowe.

Określenia i nazewnictwo użyte w niniejszej SST są zgodne z obowiązującymi podanymi w normach PN i przepisach Prawa Budowlanego.

1.4. Zakres robót objętych SST.

W niniejszej SST określono zakres robót dot. montażu, konserwacji i eksploatacji tarasów drewnianych klasy A.1.

1.5. Wymagania ogólne dotyczące robót.

Wykonawca robót jest odpowiedzialny za jakość wykonania robót, ich zgodności z dokumentacją projektową i SST.

2.0. SPRZĘT

Roboty związane z wykonaniem tarasów drewnianych są wykonywane ręcznie z wykorzystaniem elektronarzędzi. Używany sprzęt powinien mieć wymagane dokumenty, dopuszczające go do stosowania, potwierdzone przez dozór techniczny. Stosowany sprzęt powinien być utrzymywany w ciągłej sprawności technicznej, winien być należycie konserwowany, a okresowe przeglądy wykonywane systematycznie i zgodnie z przepisami, winny być potwierdzone odpowiednimi dokumentami.

Sprzęt powinien być zawsze zabezpieczony przed użyciem go przez osoby niepowołane lub nieprzygotowane do jego użycia.

3.0. TRANSPORT

3.1. Transport materiałów

Transport materiałów powinien odbywać się w sposób zabezpieczający je przed przesuwaniem podczas jazdy, uszkodzeniem, wypadnięciem i zniszczeniem. Transport materiałów może odbywać się dowolnymi środkami transportowymi dopuszczonymi do ruchu po drogach publicznych i spełniającymi wymagania dotyczące przepisów ruchu drogowego.

3.2. Pakowanie i magazynowanie materiałów.

Materiały powinny być pakowane w sposób zabezpieczający je przed uszkodzeniem i zniszczeniem. Instrukcja winna być dostarczona odbiorcom w języku polskim. Na opakowaniu powinna znajdować się etykieta zawierająca:

- nazwę i adres producenta,
- nazwę wyrobu,
- wymiary, liczbę sztuk w pakiecie lub opakowaniu,
- znak budowlany.

Przechowywanie elementów powinno zapewniać gotowość ich użycia do montażu. Materiały mogą być przechowywane na zewnątrz pod plandekami lub w pomieszczeniach krytych zamkniętych, lecz nie ogrzewanych lub w magazynach półotwartych lub z bocznymi osłonami przeciwdeszczowymi. Powinny być one odizolowane od materiałów i substancji działających szkodliwie.

4.0. WYKONANIE ROBÓT

4.1. Wymagania ogólne

Montaż tarasów drewnianych należy wykonać zgodnie z projektem, SST oraz instrukcją montażu.

4.2. Roboty przygotowawcze

Wszelkie roboty związane z montażem tarasów drewnianych należy wykonywać po zakończeniu robót drogowych i budowlanych oraz instalacyjnych przewidzianych do wykonania na terenie posadowienia drewnianego tarasu. Roboty związane z wykonywaniem tarasów drewnianych winny być wykonywane po zakończeniu robót dot. podłoża oraz robót dot. wszystkich ograniczeń brzegowych dla drewnianych tarasów, tj. np.: ścian, okien, oświetlenia, odwodnienia, płyt chodnikowych, balustrad, sufitów balkonów, itp.

Jedynie w przypadku, gdy kamienna kostka brukowa stanowi ograniczenie brzegowe dla tarasu drewnianego i jest ona zlicowana z górną powierzchnią tarasu drewnianego – zaleca się aby, kamienna kostka została ułożona po zamontowaniu tarasu drewnianego.

5.0. PODŁOŻA POD TARASY DREWNIANE.

Podłoża pod tarasy drewniane winny być stabilne. Ponadto, korzystnym jest, aby podłoże było równe, ponieważ bezpośrednio na takim podłożu można układać tarasy drewniane. W przypadku gdy podłoże jest nie równe należy zastosować element poziomujący np. wg pkt 5.1.h.

5.1. Przykładowe podłoża pod tarasy drewniane (do bezpośredniego układania na nich deck-ów) :

a. Płyta betonowa.

Podłoże to stosuje się na ogół na rodzimym gruncie przed budynkami ; płyta betonowa posiada zwykle jeden równy spadek lub np. dwa różne ("prostopadłe") spadki dostosowane do bezpośredniego układania tarasów drewnianych ; spadek od 0,5 % do 2,0 % (patrz zał. pt. „Spadki podłoży”) ; płyta betonowa :

- zaizolowana płynnym materiałem izolacyjnym lub papą termozgrzewalną „bez-zakładkowo” (lub „zakładkowo” - w tym przypadku legary drewnianych tarasów układane na przekładkach z pasków papy niwelujących nierówności wynikające z zakładkowego kładzenia papy), lub nie zaizolowana i wykonana z betonu B30 (nie wymagającego izolacji przeciw-wodnej),

- płyta betonowa np. na podsypce piaskowej, na ustabilizowanym lub ubitym gruncie,
  - w przypadku różnic wysokości pomiędzy poziomem tarasu drewnianego, tj. podłożem a otaczającym, przyległym terenem - należy dodatkowo wykonać obwodowy mur oporowy, np. z krawężników lub murowany, np. z bloczków betonowych, lub jako ścianę żelbetową, itp. ; w przypadku dużych w/w różnic wysokości, przedmiotową płytę może stanowić płyta stropowa oparta na obwodowym murze oporowym.
- b. Płyty betonowe ażurowe, np. typu Yomblub Meba lub płyty chodnikowe, lub kostka brukowa, itp., układane na podsypce piaskowej stabilizowanej cementem, np. na ubitym lub ustabilizowanym gruncie rodzimym,
- dla stabilizacji płyt, należy „po obwodzie” tarasu wykonać „opaskę” / mur oporowy, z krawężników lub np. z bloczków betonowych (w zależności od ukształtowania przyległego terenu),
  - na zewnątrz w/w obwodowego muru oporowego, zaleca się usypanie skarpy ziemnej i obsadzenie jej trawą lub zielenią ogrodową,
  - uwaga ! - rozwiązanie to umożliwi rezygnację z wykonania (oraz ze związanych z tym kosztów): balustrady oraz z pionowej „ścianki” maskującej przestrzeń pod tarasem ; w przypadku braku w/w muru oporowego, tj. braku możliwości usypania skarpy na oporowym murze – zalecane jest wykonanie balustrady i pionowej „ścianki” maskującej przestrzeń pod deck-iem.
- c. Bloczki betonowe
co ok. 50 x 50 cm, poziomowane, układane na „poduszkach” betonowych na podsypce piaskowej stabilizowanej cementem; podłoże pod w/w bloczki betonowe winno być stabilne ; na wypoziomowanych bloczkach legary układane „na sztorc” wymagające podparcia co ok. 50 cm ; w zastępstwie poziomowania bloczków - na bloczkach posadowione regulowane stopy śrubowe polipropylenowe np. DD-PEDESTALS o wys. od 2 - 60 cm.
- d. Płyty chodnikowe
na loggiach, balkonach lub na tarasach, układane są na : (od góry)
wypoziomowanym grysie lub żwirze (jako elemencie poziomującym), na geowłókninie, na styrodurze lub np. na nierównej izolacji przeciw-wodnej.
- e. Styrodur (+ geowłóknina) układane na równej izolacji p.-wodnej o w/w spadkach (np. wykonanej płynnym materiałem izolacyjnym lub papą termozgrzewalną układaną bez- zakładkowo),
- uwaga ! - w przypadku układania styroduru na papie termozgrzewalnej układanej „na zakładki”, zakładki te powodują, że podłoże jest nierówne; w takim przypadku zaleca się układanie styroduru na „poduszki” z kleju lub zaprawy nageowłókninie ułożonej na papie (w celu zapewnienia stabilności styroduru), lub
  - poprzyklejeniu („zgrzaniu”) pasków papy pomiędzy zakładkami papy, które wyrównują nierówności tego podłoża (dla zachowania w/w warunku stabilności podłoża, tj. styroduru).
- f. Konstrukcja stalowa
o układzie górnych belek konstrukcyjnych uwzględniających warunki podparcia deski deck-u, tj. w rozstawie co ok. 40 - 50 cm (w zależności od grubości i szerokości desek deck-u),
- na górne belki stalowe układane są „wzdłużnie” legary montażowe „na płasko” o wym. 30x50 mm lub 40x40 mm (na ogół bez konieczności ich zamocowania

do konstrukcji stalowej; do legarów przykręcane są podkładki (wcześniej przykręcone do desek „od dołu” pomiędzy kapinosami),

- konstrukcja stalowa winna posiadać trwałość odpowiadającą trwałości przedmiotowych deck-ów systemowych klasy A.1., tj. o bardzo dużej trwałości, tj. winna być wykonana, np.:
  1. ze stali nierdzewnej surowej lub
  2. ze stali zabezpieczonej antykorozyjnie dobrej jakości materiałami powłokowymi,
  3. lub ze stali ocynkowanej.W przypadku konstrukcji stalowych wykonanych wg powyższych ppkt 2. i 3. należy raz na ok. 15 / 20 lat :
  - zdemontować deck, w celu odrdzewienia konstrukcji / odnowienia jej zabezpieczenia antykorozyjnego, np. farbą antykorozyjną lub ocynkiem np. w płynie (w aerozolu), oraz
  - ponownie zamontować ten sam deck na konstrukcji z „odnowionym” zabezpieczeniem antykorozyjnym.

g. Konstrukcja drewniana

- **nie zaleca się wykonywania konstrukcji z drewna pod taras** drewniany nie gnijący klasy A.1. (deski z kapinosami, podkładki pomiędzy kapinosami, legary PVC) - ponieważ konstrukcja z drewna (jako podłoże pod taras drewniany) jest skazana nieuchronnie na zgnicie, jest tym samym mniej trwała niż tarasy drewniane klasy A.1., konstrukcja taka jest rozwiązaniem materiałowym nieadekwatnym pod względem trwałości w stosunku samego tarasu drewnianego klasy A.1. Alternatywnie, w przypadku oczywistego wymogu architektonicznego lub plastycznego dot. wykonania konstrukcji z drewna (eksponowana konstrukcja, charakter budynku, itp.) - w celu zabezpieczenia drewnianych belek konstrukcyjnych przed wodą opadową, należy na nich ułożyć paski papy lub blachy, o szerokości większej od szerokości legarów, tworzące „okap”. Na paskach papy lub blachy układa się legary montażowe deck-u (bez konieczności ich zamocowania do konstrukcji).

Tradycyjne konstrukcje drewniane pod tarasami drewnianymi (składające się np.:

- ze „słupków” betonowych,
- z drewnianych belek konstrukcyjnych głównych,
- z drewnianych legarów

posiadają zasadniczą wadę; te ażurowe konstrukcje, miały za zadanie m.in. utworzenie pod deskami tarasu drewnianego przestrzeni dla cyrkulacji powietrza, wentylacji, osuszania drewna desek i legarów ; jednakże drewno takich konstrukcji, jak i tradycyjnie montowanych tarasów drewnianych i tak ulegało gniciu w wilgotnych miejscach, ponieważ :

- drewno konstrukcyjne i legary gniją w stykach pomiędzy belkami konstrukcyjnymi i legarami,
- drewno desek tarasu gnije w stykach pomiędzy legarami a deskami, itp.

Ponadto, w tarasach wykonanych na tradycyjnych konstrukcjach drewnianych o wysokości ok. 1-1,5 m nad poziomem ziemi :

- jest wymagane wykonanie balustrady (która stanowi zwykle zbędny element, oddzielający użytkownika tarasu od zieleni ogrodu, itp.) oraz
- pod tarasem tworzy się bezużyteczna przestrzeń, która jest trudna do oczyszczania

W nowoczesnym systemie montażu tarasów drewnianych klasy A.1. nie ma wymogów ani zaleceń dla stosowania aż tak dużych przestrzeni dla cyrkulacji powietrza pod tarasami drewnianymi ; wystarczy, aby przestrzeń ta posiadała wysokość tylko od 45 lub 75 mm (wys. legara „na płasko” 30 cm + wys. podkładki 15 mm = 45 mm lub wys. legara „na sztorc” 50 mm + wys. podkładki 15 mm = 65 mm) aby zapewnić, że taras taki (który nie posiada wilgotnych styków „od dołu”) będzie posiadał „od dołu” stan powietrzno suchy, tj. nie będziegnił (przy spełnieniu wymogu olejowania tarasu „od góry”).

h. Papa termozgrzewalna

układana na równym podłożu (np. płycie betonowej, np. o jednym równym spadku) kładziona „bez-zakładkowo”, tj. w 2-ch warstwach przesuniętych względem siebie o pół szer. arkusza (lub „zakładkowo” - w tym przypadku, legary drewnianych tarasów układane na przekładkach z pasków papy pod legarami, które niwelują nierówności wynikające z zakładkowego kładzenia papy).

i. Izolacja p-wodna „w płynie”

(np. AQUAFINN 2K, SUPERFLEX D2, CR 166 f-my CERESIT, lub BETEC Flex, itp.) układana na równym podłożu (np. płycie betonowej, np. o jednym równym spadku) ; legary układane na przekładkach, np. na pasach z geowłókniny lub papy pod legarami montażowymi.

j. Podłoża

nie dostosowane do bezpośredniego układania na nich tarasów drewnianych, tj. podłoża nierówne, np. papa układana na różnych spadkach, na tzw. dachach kopertowych - podłoża te wymagają zastosowania elementów poziomujących, tj. np. :

- stopy polipropylenowe (inaczej zwane – wspornikami) o regulowanej wysokości DD PEDESTALS(o wys. od 2 - 60 cm), na nich układane legary "na sztorc" DECK-DRY ECO o wym. 60x30 mm lub DECK-DRY PVC uniepal o wym. 50x30 mm ; wymagane podparcie w/w legarów na w/w stopach, co ok. 35-45 cm,
- przy mniejszych różnicach wysokości „do wypoziomowania” - podkładki z twardego plastyku budowlanego (lub tzw. „gumki”) od 0,2 – 0,5 cm,
- wypoziomowany żwir ; żwir układany jest na geowłókninie, np. na izolacji cieplnej (np. na styrodurze) lub na nierównej izolacji p.-wodnej, na wypoziomowanym żwirze układane np. :
- płyty chodnikowe lub
- styrodur ; minimalna grubość styroduru : 2 warstwy układane "w mijankę" (tj. "z przesunięciem o pół szerokości arkusza), każda o gr. min. 5 cm, na styrodurze geowłóknina.

6.0. Montaż tarasów drewnianych (decków) o bardzo dużej trwałości, tj. niegnijących, klasy A.1.

Montaż tarasów drewnianych wykonywać zgodnie z instrukcją montażu, tj. m.in. :

- przykręcić podkładki łącznikowe DD do desek od spodu (pomiędzy kapinosami desek) w odstępach odpowiadających odstępom pomiędzy legarami, tj. co ok. 40 - 50 cm
- za pomocą dystansów i ściągów ustalać wielkość szczeliny pomiędzy deskami, tj. 6 -7 mm,
- wkrętem fi 5,0 mm przykręcać, w szczelinach pomiędzy deskami, podkładki łącznikowe (wraz z wcześniej przykręconymi do nich deskami) do legarów.

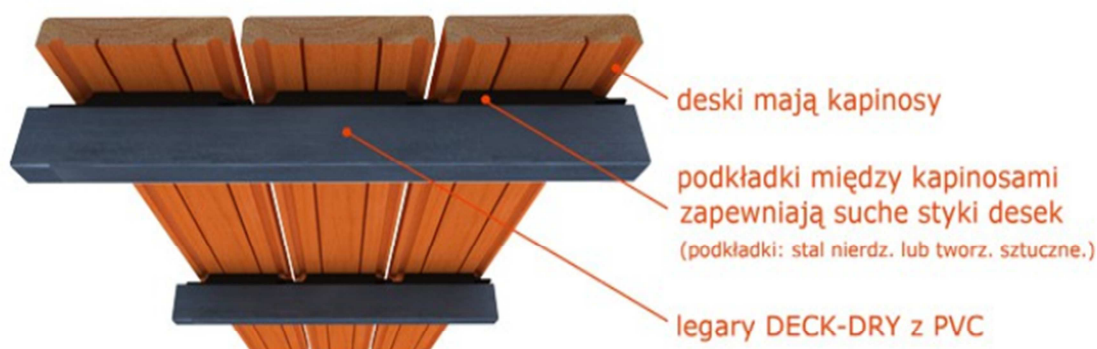
6.1. Układ desek tarasu.

W zależności od układu desek wyróżnia się następujące typy poprzecznego łączenia desek : a. nie występuje poprzeczne łączenie desek, b. proste, c. zakładkowe, d. przemienne jednokrotne, e. przemienne wielokrotne, f. wzór angielski ; wg zał. pt. „Łączenia poprzeczne desek”.

7.0. CHARAKTERYSTYKA ELEMENTÓW TARASÓW DREWNIANYCH KLASY A.1.

Tarasy drewniane klasy A.1. składają się :

- a. deski tarasowe z kapinosami (podłużne frezy wzdłuż dolnych krawędzi desek),
- b. podkładki łącznikowe przykręcane pomiędzy kapinosami desek, wykonane z tworzywa sztucznego PE lub z ze stali nierdzewnej (lub ocynku)

- c. legary z odpornego na warunki atmosferyczne tworzywa sztucznego polipropylen / polietylen (legary DECK-DRY ECO) lub DECK-DRY PCV (legary uniepal).

Powyższe zapewnia następujące korzyści:

- d. suche styki desek „od dołu”, tj. stan powietrzno-suchy desek w stykach w którym deski nie gniją (posiadają ponad 100 ! letnia trwałość,
- e. suche styki desek „od dołu” zapewniają, że dolne włókna desek w miejscu ich podparcia nie nasiąkają wilgocią „od dołu” co zapewnia większą stabilność desek, tj. mniejsze „łyżkowanie”,
- f. górną powierzchnię desek nie uszkodzoną wkrętami (system „bez-wkrętowy”),
- g. niezniszczalne legary,
- h. deski są odsunięte od legarów;
dlatego śmieci, które mogą zbierać się na legarach, w szczelinach między deskami (np. piasek, liście, sierść) nie dotykają desek i nie powodują ich gnicia, gdy są mokre (w każdym innym systemie w/w śmieci zbierają się na legarach i dotykają deski i powodują ich gnienie ponieważ są praktycznie stale mokre),
- i. możliwe odnawianie ewentualnego zabezpieczenia przeciw pożarowego, tam gdzie jest ono wypłukiwane, tj.: na górnych i bocznych powierzchniach desek (na dolnych powierzchniach desek i w stykach podparcia desek - preparat p-poż. nie jest wypłukiwany),
- j. pozostałe cechy - patrz zał. pt. „PORÓWNANIE SYSTEMÓW MONTAŻU”.

7.1. Deski posiadają kapinosy,

tj. frezy (np. o przekroju półokrągłym lub trapezowym) wzdłuż dolnych krawędzi desek, tj. profile, które wymuszają skapywanie wody (które na drodze podciekania wody pod deski, posiadają przebieg „z dołu do góry”); kapinosy uniemożliwiają

podciekanie wody pod deskę i tym samym powstawanie miejsc trwałego zalegania wilgoci pod deskami, tj. w stykach desek z podkładkami, które są zamontowane „od dołu”, pomiędzy kapinosami. Brak wilgotnych styków desek „od dołu” uniemożliwia powstawanie miejsc, w których rozwijają się agresywne grzyby klas Zygo-, Asco-, Basidio- i Deutero- mycetes, które w każdym styku, tj. wilgotnym środowisku o utrudnionym dostępie powietrza (jak np. w zamkniętym słoiku) odżywiają się celulozą każdego ! gatunku drewna. Drewno desek dzięki kapinosom i podkładkom, uzyskuje „od dołu” stan powietrzno-suchy (brak wilgotnych styków drewna „od dołu”). Ponieważ w stanie powietrzno-suchym każdy gatunek drewna uzyskuje ponad 100-letnią! trwałość * dlatego konsekwentnie, wszystkie elementy pod deskami są wykonane z

materiałów niezniszczalnych. W drewnianych tarasach klasy A.1., tylko górne powierzchnie desek są narażone na czynniki atmosferyczne (deszcz, śnieg, słońce), lecz 2-krotne konserwowanie, impregnowanie górnych powierzchni desek w ciągu roku zapewnia, że również na górnych powierzchniach desek nie rozwijają się grzyby ; olej lub bejca z frakcjami anty-grzybicznymi nasącza drewno desek „od góry”, impregnat wnika w drewno i w ewentualne mikro pęknięcia, tym samym uniemożliwia rozwój grzybów zarówno na górnych powierzchniach desek jak i wewnątrz desek.

Konserwację górnych powierzchni desek należy wykonywać olejami (drewna „egzotyczne” i „rodzime”) lub bejcami (drewna „rodzime”) z frakcjami antygrzybicznymi; zalecane jest wykonywanie konserwacji 2 razy w roku (na suchym deck-u, po jego oczyszczeniu), tj. na wiosnę oraz jesienią. (n.b. podobne czynności, takie jak czyszczenie, mycie - należy wykonywać na każdej innej zewnętrznej posadzce).

W innych systemach grzyby te powodują zgniliznę i próchnicę (tj. rozkład celulozy) każdego gatunku drewna, z którego wykonane są deski oraz legary; w systemach:

- klasy A.2. - zgnilizna występuje w mokrych stykach drewna : pomiędzy deskami a legarami, pomiędzy deskami a różnego rodzaju łącznikami (clip-ami, clow-ami, itp.), pomiędzy legarami a podłożem,
- klasy B.2. - zgnilizna występuje w w/w mokrych stykach oraz ponadto w mokrych stykach drewna: pomiędzy deskami a wkrętami i pomiędzy deskami a różnego rodzaju zaślepkami maskującymi wkręty.

Taras drewniany klasy A.1. olejowany „od góry” uzyskuje taką samą trwałość, a nawet większą ! od terakoty lub tarasów plastikowych z domieszką pyłu drzewnego, tj. tarasów z kompozytu**.

**

- tarasy z kompozytu nie są zalecane dla miejsc rekreacji i wypoczynku ponieważ są „nieprzyjemne”, nieprzyjemne w kontakcie,
- dlatego wiele tarasów kompozytowych jest demontowanych, a w ich miejsce montowane są tarasy drewniane klasy A.1, tj. o tej samej trwałości (na potwierdzenie - z tych samych powodów demontowane są również, popularne jeszcze kilka lat temu - elewacje plastikowe, tzw. siding),
- tarasy kompozytowe, jak każdą inną zewnętrzną posadzkę należy czyścić, myć, tj. wykonywać czynności tak samo absorbujące jak olejowanie górnej powierzchni drewnianych tarasów,
- powierzchnie tarasowe z kompozytu są wyłączane z użytku, w celu przeprowadzenia zabiegów pielęgnacyjnych (mycie, czyszczenie) na taki sam okres czasu jak powierzchnie tarasowe drewniane dla przeprowadzenia

olejowania ; olej na powierzchniach drewnianych wchłania się w ciągu ok. 1-2 godz

7.2. Deski. Standardowe parametry desek decków (w cm):

wymiary nominalne cm	rodzaj górnej powierzchni			
	gładka	płasko-ryflowana	drobno-ryflowana	grubo-ryflowana
1,9 x 9,0	+	+	+	-
2,0 x 12,0	+	+	+	-
2,1 x 14,5	+	+	-	+
2,5 x 14,5	-	-	+	+
4,1 x 14,5	+	+	-	+

4,5 x 14,5	-	-	+	+
------------	---	---	---	---

7.3. Górna powierzchnia desek

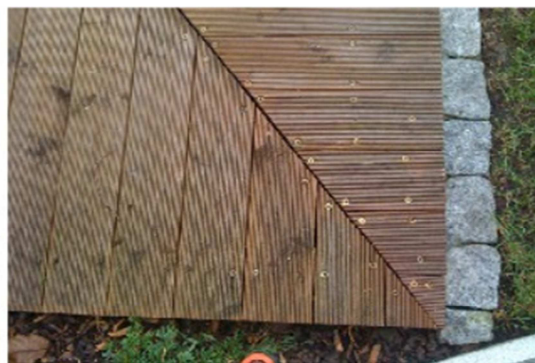
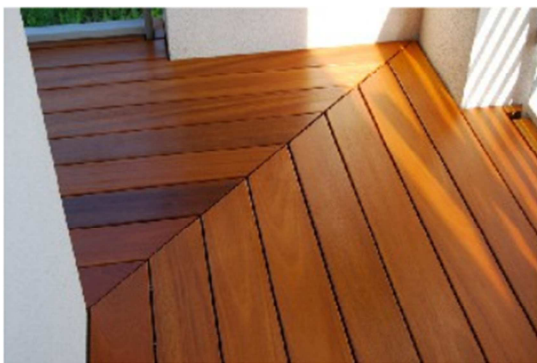
- zalecana jest deska o górnej powierzchni - gładkiej, jako lepszej od każdej deski ryflowanej (zarówno płasko-, drobno- jak i grubo-ryflowanej), ponieważ :

a. deska tarasowa gładka nie jest bardziej śliska od innych zewnętrznych posadzek pod warunkiem, że jej górna powierzchnia, jest co najmniej raz w roku konserwowana (olejowana), przy czym zalecane jest dwukrotne w ciągu roku konserwowanie desek deck-u, aby deck uzyskał trwałość jaką określono w specyfikacji,

b. deskę gładką łatwo utrzymać w czystości, konserwować (olejować), odszarzać,

c. deskę gładką można cyklinować np. w przypadku potrzeby wyrównania powstałych nierówności; potrzeba cyklinowania może wystąpić tylko w ciągu pierwszego roku od dnia zamontowania deck-u, po tym okresie deska jest całkowicie ustabilizowana i ponownie nie odkształca się; cyklinowanie zasadniczo wykonuje się tylko raz, w ramach serwisu po ok. roku od dnia zamontowania deck-u (w następnych latach jest możliwe ewent. odszarzanie),

d. na desce gładkiej są bardziej widoczne (niż na desce ryflowanej) niektóre cechy drewna, które również występują na desce ryflowanej (lecz są mniej widoczne), tj. : pęknięcia, przebarwienia, ślady po narzędziach stolarskich, zarysowania, ślady po przekładkach i bindowaniu, wodzie morskiej, szpachlowaniu ubytków, ślady po ryflu w desce gładkiej, itp.

<i>taras drewniany klasy A.1. (w systemie DECK-DRY)</i>	<i>taras drewniany klasy B.2. (w systemie tradycyjnym)</i>
- deski bez wilgotnych styków „od dołu” (taras niegnijący)	- deski posiadają „od dołu” wilgotne styki (taras gnijący)
- górna powierz. nieuszkodzona wkrętami (taras „bezwkrętowy”)	- górna powierz. uszkodzona wkrętami (taras „wkrętowy”)
- deska gładka	- deska drobno-ryflowa

a w desce ryflowanej:

ad.a. - ryfle na górnej powierzchni desek nie spełniają przypisywanej im funkcji antypoślizgowej; śliskość, która może wystąpić tylko na zaniedbanych tarasach drewnianych jest przyczyną nieuzasadnionej lecz powszechnej opinii o rzekomej śliskości wszystkich tarasów drewnianych; tylko na nie konserwowanych przez kilka lat tarasach drewnianych, tj. po ok. 3-5 latach (i dodatkowo tylko w miejscach nienasłonecznionych) może powstać na deskach tzw. grzybek powierzchniowy, który zmoczony deszczem - jest rzeczywiście śliski; lecz na takiej niekonserwowanej śliskiej desce również wzdłuż ryfla można się poślizgnąć - lecz zdarzyć się to może (co należy powtórzyć) tylko wtedy gdy taras drewniany przez kilka lat nie był konserwowany i jest zacieniony,

ad.b. - w ryflach każdego rodzaju (zarówno w płaskich, w drobnych jak i w grubych ryflach) zbiera się brud (piasek, liście, sierść, itp.); dlatego deski ryflowane trudniej oczyścić (niż deski gładkie), konserwować (olejować) i odszarzać,

ad.c. - desek ryflowanych zasadniczo nie można cyklinować, ponieważ w wyniku cyklinowania zniekształceniu ulega kształt tych ryfli.

ad.d. - faktura ryfli maskuje niektóre cechy drewna, które mogą występować zarówno w deskach ryflowanych jak i gładkich, lecz w deskach ryflowanych są one trudniej zauważalne niż na deskach gładkich ; ryflowanie desek, jest de facto standardem narzuconym przez producentów desek tarasowych, aby łatwiej deskę sprzedać.

Pomimo powyższego, w przypadku decyzji o zastosowaniu jednak desek ryflowanych, zaleca się użycie deski płasko-ryflowanej czyli z tzw. ryflem „odnawialnym”, ponieważ:

- ryfel płaski, pomimo że ulega zniekształceniu w wyniku ewent. cyklinowania desek (ustęp specyfikacji dot. serwisu po ok. roku od dnia zamontowania), lecz można go „odnowić” przy użyciu frezu palcowego,
- ryfel płaski można skuteczniej i łatwiej oczyścić z zanieczyszczeń niż ryfel drobny i ryfel gruby.

patrz zał. pt. „Parametry” tarasów drewnianych klasy A.1. / rodzaje górnych powierzchni desek”

7.4. Klasa przeciwpoślizgowości.

Taras drewniany spełnia wymogi klasy przeciwpoślizgowości: R10 wg normy DIN 51130 oraz C wg normy DIN 51097, pod warunkiem zaimpregnowania co najmniej raz w roku jego górnej powierzchni.

Drewno desek tarasowych nie jest bardziej śliskie od innych górnych powierzchni zewnętrznych podsadzek, jeśli na jego powierzchni nie pojawi się tzw. „grzybek powierzchniowy” (nalot organiczny), co może zdarzyć się jedynie : - na nie konserwowanym przez ok. 2-3 lata drewnie, - zasadniczo na nie nasłonecznionych fragmentach tarasu. Śliskość starych i zaniedbanych (niekonserwowanych) nawierzchni drewnianych tarasów jest przyczyną powszechnej opinii o śliskości drewna jako takiego w zastosowaniach zewnętrznych. Nb., ryflowanie desek nie przeciwdziała śliskości występującej na zaniedbanych tarasach.

Konserwacja górnych powierzchni drewnianych tarasów współcześnie produkowanymi impregnatami skutecznie przeciwdziała powstawaniu w/w „grzybka powierzchniowego” i likwiduje tym samym przyczynę śliskości drewnianego tarasu.

Jednakże, woda tworzy film (deck może nie odprowadzać w odpowiednim stopniu wody), który zmniejsza kontakt między podeszwą buta a podłożem (aquaplaning), a warstwa ewent. brudu i kurzu może dodatkowo zwiększać niebezpieczeństwo poślizgu, przez co bezpieczeństwo nie jest w pełni zagwarantowane – wymagane jest zamieszczenie informacji / ostrzeżenia o możliwości wystąpienia śliskości tarasu.

7.5. Drewno desek deck-u

—np. bangkirai, wymiary deski - ~ 2,0 x 14,5 cm lub inny gatunek drewna egzotycznego np.: ipe, tatajuba, badi, iroko, doussie, merbau, jatoba, massaranduba, teak, cumaru, garapa, wenge, lub „rodzime” gat. drewna : modrzew syberyjski, sosna, sosna termowana, świerk skandynawski, jesion (wg charakterystyk poszczególnych gatunków drewna → www.deck-dry.com).

7.6. Deski olejowane przed ich zamontowaniem:

- 4-stronnie,
- powierzchniowo,
- 1-krotnie olejem.

Po zamontowaniu tarasu wymagane jest odnawianie olejowania, lecz tylko górnych i bocznych powierzchni desek. Olejowanie dolnych powierzchni desek tarasu, nie jest wymagane (ponadto, odnawianie dolnych powierzchni desek nie jest możliwe w żadnym ze stosowanych systemów montażu drewnianych tarasów) ponieważ tylko w tarasach drewnianych klasy A.1. olej, którym nasączone są dolne powierzchnie desek nie jest wypłukiwany przez deszcze i/lub topniejące śniegi – dlatego nie ma potrzeby odnawiania konserwacji dolnych powierzchni.

7.7. Szczelina pomiędzy deskami

- ok. 0,7 cm; drewno jest materiałem higroskopijnym i zmienia swoją objętość w związku z oddawaniem i pobieraniem wilgoci z powietrza ; zmiany szerokości desek powstają głównie w wyniku skurczu promieniowego drewna mogą wynosić nawet powyżej 3 %, tj. deska o szerokości nominalnej 14,5 cm zmienia swoją szerokość nawet o 5 mm ; pomiędzy deskami

tarasu należy więc zapewnić w/w szczeliny dylatacyjne (np. przez zastosowanie „dystansów” (przekładek) montażowych o szerokości 0,7 cm) ; zastosowanie szczelin mniejszej szerokości – mogłoby spowodować, w wyniku zwiększania się wilgotności

powietrza (np. jesienią i zimą), zetknięcie się desek sąsiednich (co spowodowałoby powstanie mokrych styków i wynikających z tego skutków określonych w specyfikacji), a powstające naprężenia pomiędzy deskami mogłyby nawet, w ekstremalnych sytuacjach doprowadzić do uszkodzenia tarasu drewnianego.

7.8. Deski „od góry” nie są „okaleczone” wkrętami.

7.9. Deski nie stykają się z żadnymi ograniczeniami brzegowymi (np. ściana, drzwi balkonowe, balustrada, rury spustowe, itp.),

7.10. Dystansowe podkładki pomiędzy kapinosami desek

– z tworzywa sztucznego (łączniki DECK-DRY PAFG) o wys. 1,5 cm lub ze stali nierdzewnej o tej samej wys. W przypadku przewidywanych ekstremalnych obciążeń tarasu drewnianego (np. wynikających z konieczności przejazdu przez taras drewniany klasy A.1. samochodów ciężarowych, samochodów straży pożarnej, itp.);

- wymagane 2-krotne zwiększenie (zagęszczenie) ilości legarów (dodatkowe legarowanie),
- w przypadku zastosowania podkładek łącznikowych ze stali nierdzewnej – wymagane wzmocnienie dodatkową podkładką z tworzywa sztucznego zamontowaną pomiędzy kapinosami desek (nie dotyczy podkładek łącznikowych z tworzywa sztucznego DECK-DRY PAFG)

7.11. Wkręty

a. **Wkręty łączące deski** z podkładkami dystansowymi - ocynk ; wkręty są wkręcane do desek „od dołu” ; wkręty pozostają w stanie powietrznosuchym (tj. bez kontaktu z wodą) i pomimo, że nie są wykonane ze stali nierdzewnej uzyskują trwałość taką samą jak cały taras drewniany ; ponadto wkręty, które nie mają kontaktu z wodą „nie wchodzi” w reakcje z garbnikami drewna, tj. nie plamią drewna.

b. **Wkręty łączące** podkładki dystansowe z legarami – ocynk, geomet lub stal nierdzewna ; samo nawiercające się TORX, wkręcane są w szczelinie pomiędzy deskami.

7.12. Legary

Legary z tworzywa sztucznego (tj. nie gnijące) :

- EKO DECK-DRY o wym. 4,0x4,0 cm lub PVC DECK-DRY Uniepal o wym. 3,0x5,0 cm układane „na płasko” jako legary montażowe, wymagają ciągłego podparcia lub co max co ok. 10 cm (tj. mogą być układane np. na : płycie betonowej, płytach chodnikowych, ażurowych płytach betonowych, styrodurze, konstrukcji stalowej, kracie pomostowej, itp.), lub
- EKO DECK-DRY o wym. 6,0x3,0 cm układane „na sztorc”, lub PVC DECK-DRY Uniepal o wym. 5,0x3,0 cm układane „na sztorc”- jako legary konstrukcyjne wymagające podparcia co max. ok. 40 - 50 cm (mogą być układane np. na wypoziomowanych śrubowych (wspornikach) polipropylenowych DD PEDESTALS.

Legary są układane zasadniczo w odległościach co ok. 40–55 cm, w zależności od grubości i szerokości desek, tj.:

- ok. 40 cm dla deski 1,9 x 9,0 cm,
- ok. 50 cm dla deski 2,0 x 12,0 cm,
- ok. 55 cm dla deski 2,2 x 14,5 cm.

Legary mogą być układane zarówno:

- zgodnie ze spadkiem podłoża (wzdłuż spływu wody), jak i
- prostopadle do spadku podłoża (w poprzek spadku wody); w tym przypadku dla umożliwienia spływu wody, dolna płaszczyzna legarów może posiadać przepusty wody (legary są ryflowane „od dołu”).

Układ desek jest:

- najbardziej eksponowanym elementem tarasu drewnianego,
- zasadniczym elementem „kompozycji” posadzki tarasu,
- wpływa na wygląd posadzki w ważnych miejscach budynku, tj. miejscach wypoczynku i rekreacji, ponadto jest istotnym elementem widoku z wnętrza budynków, itp.,

dlatego układ desek zasadniczo winien wynikać tylko z w/w wymogów kompozycyjnych dot. elewacji (zewnętrznego poszycia budynku), a nie np. z :

- potrzeby zapewnienia zgodności układu legarów (zasadniczo prostopadłego do desek) ze spadkiem wody z podłoża tarasu ; układ legarów (jako zasadniczo niewidoczny element) winien być wtórny w stosunku do układu desek (jako widocznego elementu),
- ani z potrzeby lepszego odprowadzenia wody z ryfli desek – ze względu na zalecenie stosowania deski gładkiej jako zdecydowanie lepszej od każdej deski ryflowanej.

7.13. Parametry deck-u

wymiary desek cm			wysokość tarasu cm		ciężar tarasu	obciążenia
<i>t x w</i>	<i>w'</i>	<i>w''</i>	<i>t</i> - grubość deski	<i>t</i> - grubość deski		
grubość x szerokość wymiary nominalne	szerokość rzeczywista	szerokość po kalibrowaniu*	1,5 - wys. podkładki	1,5 - wys. podkładki		
			4,0 lub 3,0*** - wys. legara „na płasko”	6,0 lub 5,0*** - wys. legara „na sztorc”		
cm			cm		kg/m ²	kN/m ²
1,9 x 9,0	8,8 - 9,1	8,8	7,3 / 6,3	9,3 / 8,3	22,3	5,0
2,0 x 12,0	11,6 - 12,1	11,8	7,5 / 6,5	9,5 / 8,5	24,1	5,0
2,2 x 14,5	13,9 - 14,5	13,9	7,7 / 6,7	9,7 / 8,7	25,0	5,0
2,5 x 14,5	13,9 - 14,5	13,9	7,9 / 6,9	9,9 / 8,9	27,7	5,0
4,5 x 14,5	13,9 - 14,5	13,9	10,0 / 9,0	12,0 / 11,0	45,7	7,0 ***

* - dla zapewnienia zgodności szerokości desek w „poprzącymłączeniu” desek (tj. szerokości desek pomiędzy szczeliną wzdłuż krótszymi boków desek) należy wykonać kalibrowanie desek (tj. heblowanie szerokości desek); „popręcznełączenie” desek występuje zasadniczo tylko w tarasach szerszych niż ok. 3,5 m, tj. szerszych niż dostępne długości 1 desek (zał. pt. „Parametry” i „Popręcznełączenia desek”),

** - legary o klasie odporności pożarowej „A” i „B” / legary klasy reakcji na ogień B-s1,d0, nie palne V-0,

*** - przejazd pojazdów samochodowych o dopuszczalnym nacisku na oś 100 kN (drogi pożarowe - Dz. U. Nr 121, poz. 1139) dozwolony przy zastosowaniu dodatkowych polietylenowych podkładek wzmacniających pomiędzy kapinosami desek tarasu.

7.14. Deck swobodnie może być układany na podłożu, tj. bez konieczności zamocowania do podłoża (bez konieczności „przebicia” np. izolacji przeciw wodnej lub/i cieplnej podłoża), lecz może być również zamontowany do podłoża (np. do płyty betonowej, płyt chodnikowych, konstrukcji stalowej, itp.).

7.15. Ciężar własny (22,3 – 27,7 kg/m² w zależności od grubości i gat. drewna) zapewnia, stabilne i niezmiennie położenie deck-u użytkowanego nawet w ekstremalnych warunkach atmosferycznych (tj. np. narażonego na silny, porywisty wiatr od dołu, również w przypadku posadowienia deck-u na ażurowej konstrukcji na dużej wysokości) jak i w szczególnych warunkach użytkowania (np. scena do tańczenia).

7.16. Tarasy drewniane pomimo, że są wykonywane z materiału anizotropowego pochodzenia organicznego, są uznawane za najbardziej ekskluzywne zewnętrzne posadzki pod warunkiem, że są wykonane w systemie klasy A.1., tj. w systemie "bez-wkrętowym" i niegniącym (zał. pt. „PORÓWNANIE DREWNIANYCH TARASÓW”),

- są wykonane z deski gładkiej,
- wykonano serwis deck-u oraz ewent. jego cyklinowanie po ok roku od zamontowania,
- co najmniej raz w roku (przy zaleceniu - dwa razy w roku) jest konserwowana (olejowana) górna powierzchnia deck-u.

8.0. EKSPLOATACJA I KONSERWACJA TARASÓW DREWNIANYCH.

8.1. Taras drewniany należy konserwować (tj. jego górną powierzchnię).

Podobne czynności (jak np. mycie, czyszczenie) wykonuje się na każdej innej zewnętrznej posadzce (np. na terakocie, kamieniu, kompozycie, itp.). Niniejsze wymogi dot. konserwacji, mają charakter rzeczywiście „konserwujący” tylko w stosunku do tarasów drewnianych klasy A.1. Tylko w tarasach klasy A.1. tylko ich górna powierzchnia desek jest narażona na czynniki atmosferyczne (w tarasach wykonywanych w innych systemach, oprócz górnej powierzchni desek, również dolne powierzchnie desek w stykach z legarami lub/i różnego rodzaju podkładkami, są narażone na czynniki atmosferyczne, tj. na zalegającą tam wilgoć). W stosunku do tarasów drewnianych innych klas, niniejsze wymogi / zalecenia dot. konserwacji mają jedynie charakter „pielęgnacyjny” górnej powierzchni, ponieważ nie ma możliwości zakonserwowania tych miejsc, które są trwale wilgotne i o utrudnionym dostępie powietrza, w których tarasy takie gniją. W tarasach drewnianych klas B.2 i A.2., tj. w innych systemach nie ma możliwości zakonserwowania spodów desek („od dołu”), a w szczególności newralgicznych styków desek z legarami lub różnego rodzaju podkładkami, łącznikami, clip-ami, cłow-ami, itp.). Wymogi dot. klasy przeciwpoślizgowości

→powyższy pkt pt. „Klasa przeciwpoślizgowości”.

8.2. Zaleca się, aby konserwowanie tarasów drewnianych klasy A.1. przeprowadzać, zgodnie z warunkami gwarancji i instrukcją użytkowania - dwa razy do roku : wiosną oraz wczesną jesienią ; dla zachowania warunków gwarancji wymagane jest, aby taras był w okresie gwarancji konserwowany był co najmniej jeden raz w roku oraz, aby w ciągu ok. roku od zamontowania deck-u wykonać serwis tarasu drewnianego wraz z jego cyklinowaniem (serwis po ok. roku oraz cyklinowanie jest odpłatne); konserwację górnych powierzchni desek należy wykonywać olejami, impregnatami z frakcjami anty-

grzybicznymi, na suchym deck-u, po jego oczyszczeniu.

8.3. Odstąpienie od olejowania, nawet w ciągu całego roku może spowodować szybsze patynowanie się tarasu drewnianego, co jednak w znaczącym stopniu nie wpływa na zmniejszenie właściwości mechanicznych ani na trwałość tarasu.

8.4. Patynowanie się desek deck-u.

Kolor spatynowanego deck-u można uznać za zadowalający. Jednakże, w przypadku potrzeby „odświeżenia” koloru można zastosować odszarzanie wykonywane specjalnymi preparatami zwanymi odszarzaczami, które zmywa się myjkami ciśnieniowymi; po wyschnięciu deck-u, po zmyciu odszarzacza, deck należy ponownie zakonserwować.

8.5. Podczas zimy można usuwać śnieg z tarasu drewnianego łopatami, szczotkami, itp. ; elementy tych narzędzi, mające podczas pracy kontakt z drewnem deck-u - winny być wykonane z drewna lub z gumy, ewent. z miękkiego tworzywa sztucznego. Nie należy posypywać tarasu drewnianego solą, piaskiem ani stosować środków chemicznych.

9.0. WYMAGANIA DOT. KLASY ODPORNOŚCI OGNIOWEJ I NRO

9.1. Nie stawia się wymogów klasy odporności ogniowej oraz stopnia rozprzestrzeniania ognia NRO zewnętrznym posadzkom, które stanowią drewniane tarasy i są montowane na stropach żelbetowych (Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dn. 12.04.2002 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, D.U. Nr 74, poz 690 § 216, ust. 1 i

2). Posadzki drewnianych tarasów układane na stropach nie są wymienione jako elementy budynków, którym stawia się wymagania klasy odporności ogniowej.

Ustalając wymagania dot. klasy odporności ogniowej konstrukcji dachu oraz jego przekrycia, należy uwzględnić charakter ustroju budowlanego nad ostatnią kondygnacją użytkową budynku. Jeżeli jest nim strop, na którym na odpowiedniej konstrukcji (np. ścianki ażurowe, elementy dystansowe, warstwy układane „jedna na drugiej”) jest ułożone przekrycie dachu, o którym mowa w § 216, ust. 1, kol. 7. tabeli, pod którym to pojęciem rozumie się element budynku składający się z :

- pokrycia spełniającego wymogi funkcjonalne dachu dot. szczelności (np. blacha, dachówka, łupek, gont, strzecha, papa, grys, itp.),
- docieplenia spełniającego wymogi funkcjonalne dachu dot. izolacyjności cieplnej (np. styrodur, wełna mineralna, pustka powietrzna lub wełna mineralna twarda, itp.) wraz z elementami mocującymi,
- warstwy oddzielającej od wnętrza budynku (np. pustka powietrzna, elementy dystansowe lub warstwy stropodachu)

to wymagania klasy odporności ogniowej odnoszą się do tego stropu.

Określenie budowlane – „przekrycie dachu” nie oznacza to samo co potoczne znaczenie „przekrycie”, które określa wszystko co się na dachu znajduje (co go przekrywa), w tym również drewniany taras – ponieważ taki drewniany taras nie spełnia żadnego z w/w wymogów funkcjonalnych przekrycia dachu w znaczeniu ogólno-budowlanym, tj. nie zapewnia ani szczelności (izolacyjności p.-wodnej), ani docieplenia (izolacyjności cieplnej). Drewniany taras klasy A.1. stanowi jedynie posadzkę tarasu, którym to elementom stawia się wyłącznie wymogi określone w § 320 w/w Rozporządzenia Ministra, natomiast nie stawia się wymagań klasy odporności ogniowej oraz stopnia rozprzestrzeniania się ognia NRO.

Posadzkom balkonów stawia się wyłącznie wymogi określone w § 320 w/w Rozporządzenia, natomiast również nie stawia się wymagań klasy odporności ogniowej oraz stopnia rozprzestrzeniania ognia NRO ; drewniany taras klasy A.1., jako posadzka balkonu, nie stanowi przekrycia dachu w znaczeniu ogólnobudowlanym.

9.2. W przypadku konieczności wykonania zabezpieczenia p.-poż. desek tarasu drewnianego (np. w budynkach wysokościowych) wykonanych z drewna gatunków rodzimych lub egzotycznych, należy je wykonać preparatami ogniochronnymi (przeciwogniowymi, ogniouodparniającymi), przekształcającymi

drewno w niezapalne lub o małej lub żadnej podatności na ogień (Euroclass B-s1-d0 wg testów SBI EN 13823 i EN ISO 11925-2).

Również pozostałe elementy tarasu drewnianego, w budynkach wysokościowych, tj. legary, podkładki i regulowane stopy (regulowane wsporniki) należy stosować jako niepalne.

Zabezpieczenie tych powierzchni desek, na których preparat ogniochronny jest wymywany przez deszcze należy odnowić przed upływem 5 lub 10-letniego (w zależności od rodzaju użytego preparatu) okresu gwarancji na w/w preparat.

W tarasach drewnianych klasy A.2 i B.2., preparat zabezpieczający ogniochronny jest wymywany (wypłukiwany) z górnych oraz z dolnych powierzchni desek, a w szczególności z miejsc, w których deski stykają się z legarami lub różnego rodzaju łącznikami, ponadto preparat ogniochronny jest wymywany również ze wszystkich powierzchni drewnianych legarów – w miejscach tych odnowienie zabezpieczenia preparatem ogniochronnym jest możliwe jedynie po rozebraniu tarasu oraz osuszeniu spodów desek i całych legarów jeśli są drewniane (po czym ponownie należy zmontować taras).

W tarasach drewnianych klasy A.1., preparat zabezpieczający ogniochronny jest wymywany (wypłukiwany) tylko z górnych i bocznych pionowych powierzchni desek deck-u. W deck-ach klasy A.1. woda opadowa nie podcieka pod deski, ponieważ deski posiadają "od dołu" kapinosy i podkładki pomiędzy kapinosami, które zapewniają stan powietrzno-suchy desek "od dołu", woda opadowa nie wymywa (nie wypłukuje) preparat ogniochronny z dolnych powierzchni desek. Dlatego nie jest wymagane odnawianie zabezpieczenia ogniochronnego z dolnych powierzchni desek zamontowanych w systemie klasy A.1.

W okresie, co ok. pół roku, przed planowanym odnowieniem zabezpieczenia desek w/w wymienionym preparatem ogniochronnym, nie należy wykonywać okresowej konserwacji desek tarasu olejem lub bejcą. Po wykonaniu odnowienia zabezpieczenia ogniochronnego, po jego wyschnięciu należy wykonać kolejną okresową konserwację

10.0. PRZEPISY ZWIĄZANE

Rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 06.02.2003 r. (Dz. U. Nr 47 poz. 401) w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych.